

РЕШЕНИЕ

№ 22344

гр. София, 28.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 09.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **538** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Б. Г. П. с постоянен адрес в [населено място], с която иска да бъде осъден ответника МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ да му заплати:

- сумата от 4 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени му за периода от 11.12.2017г. до 01.02.2021г., в резултат на отменена като незаконосъобразна Заповед № 8121К-8485/30.11.2017г. на Министъра на вътрешните работи, с която служебното правоотношение на ищеца, като Началник на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на МВР-С., е било прекратено. Сумата се претендира ведно със законната лихва, считано от 01.02.2021г. до окончателното изплащане. Вредите се изразяват в репутационни щети, свързани с вида, характера и статута на длъжността, която е заемал, случаят бил разгласен и в част от колегите му се създадо впечатление, че ищецът е бил „притиснат“ да напусне МВР по неясни причини. В личен план отстраняването му от служба се отразило негативно на семейните му взаимоотношения, чувствал се подтиснат, угнетен и засрамен, че не може да допринася за издръжката на семейството си. В социален план се подложил на самоизолация, не желал да излиза и да общува с приятели, чувствал, че служебното му достойнство е нарушено, изпитвал чувство на гняв от проявената срещу него несправедливост, имал проблеми със съня, изпадал в депресивни състояния и др.

- сумата от 4 000 лева, като част от общо обезщетение за причинени на ищеца имуществени

вреди, възлизащи на сумата 84000 лева, причинени му за периода 11.12.2017г. до 15.04.2021г., в резултат на незаконосъобразната Заповед № 8121К-8485/30.11.2017г. на Министъра на вътрешните работи, ведно със законната лихва считано от 01.02.2021 г. до окончателното изплащане на сумата. Вредите се изразяват в пропуснати ползи от неполучени възнаграждения за изпълняване на длъжността Началник на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на МВР-С.. В посоченият период ищецът е получавал средна заплата в размер на 2 100 лева/месечно. За целия период пропуснатите ползи възлизат общо на сумата 84 000 лева.

Заповед № 8121К-8485/30.11.2017г. на Министъра на вътрешните работи, с която служебното правоотношение на ищеца като Началник на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на МВР-С. е било прекратено е отменена с окончателното Решение № 1282/01.02.2021 г. по адм. д. № 10959/2020г. по описа на ВАС, Петчленен състав, с което е оставено в сила с Решение № 10006/21.07.2020г. по адм. д. № 2959/2020г. по описа на ВАС, Пето отделение.

Претендира се присъждане и на разноски по делото.

В отговор на исковата молба, ответникът прави възражение за изтекла погасителна давност на исковете; намира исковата молба за недопустима; твърди, че на ищеца са изплатени всички дължими обезщетения; счита, че не е процесуално легитимирано лице да отговаря по исковете, тъй като ОД МВР – С. е юридическото лице, което поема задължения за обезщетения за вреди; освен това счита иска за неоснователен по подробно развити мотиви, както и недоказан.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. Ш.. По негово искане в о.с.з. на 09.06.25г. производството е прекратено по отношение на исковата претенция за причинените на ищеца имуществени вреди, възлизащи общо на сумата от 84 000лв. за периода от 11.12.2017г. до 15.04.2021г. в резултат на незаконосъобразната заповед №8121К-8485/30.11.2017г.

Ответникът - МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ се представлява от юрк. Т..

СГП чрез прокурор Е. В. дава становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

От фактическа страна се установява, че със заповед №8121Н-8485/30.11.2017г. на Министъра на вътрешните работи на основание чл.226, ал.1, т.4 от ЗМВР – по собствено желание е прекратено служебното правоотношение на Б. Г. П. – началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при ОДМВР – С.. С Решение №1282/01.02.2021г. по адм. д. 109/2020г. на ВАС – Петчленен състав окончателно е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, като незаконосъобразна.

По делото са разпитани като свидетели на ищеца Л. В. Р., 60 години, без дела и родство със страните и съпругата на ищеца М. Д. П..

Свидетелят Р. заявява, че когато е бил началник на група в Областната дирекция на МВР - С., сектор „Пътна полиция“ с ищеца са работили заедно. Службата вървяла добре, занимавали се с административните услуги в Областната дирекция. В последните месеци преди Б. да си подаде заявлението, нещата се променили. Започнало да се усеща напрежение от негова страна, не бил

много добре психически, започнало да се пренася в службата като цяло това отношение. Свидетелят усещал, че има административен натиск от страна на служебното ръководство към Б.. Усещал, че има промяна в тази насока като цяло, защото в едно звено, когато работят всички заедно това се усеща. Той започнал да става все по-нервен, което не било характерно за него, започнал да прибързва при вземането на решения. На една оперативка свидетелят усетил, че има укор при свеждането на административните задачи и в тяхното изпълнение. Все по-често ги подлагали на мониторинг и все по-често и все по-дълго ги държали извън работно време да остават. Усещал, че ищецът не се чувства в свои води. Б. П. започнал да му оказва натиск, за служебни неща, които се изпълняват правилно, но според него трябвало да се изпълняват още по по-различен начин и това започнало да тежи много на свидетеля. П. си подал заявление за напускане, не издържал психически на административния натиск, на който го подлагали. Други подробности не знае. Само знае, че Б. започнал да се затваря в себе си, започнал по-малко да контактува, започнал да се държи по-затворено и като цяло се променил, започнал да страни. Преживявал ситуацията тежко, премислял, дали е взел правилното решение. Натискът, за който свидетелят говори се изразява в това - викат го в службата, разпитват го по въпроси, които могат да бъдат изяснявани в много по-нормална обстановка. След като те викат нагоре-надолу по етажите на властта, означава, че има нещо. Например - обажда му се секретарката на директора и казва: г-н Р., П. да се качи при директора веднага. Свидетелят работи от 1984 г. в системата на СДВР и само в сектор „Пътна полиция“. Напуснал 2017 г., знае много добре, викат ли те постоянно, означава, че нещо не е наред. Не са успявали да направят вероятно необходимата комуникация и контакт с Б. П., когато не са могли да го открият. П. споделял, че искат да направят така, че той да напусне. Конкретен човек, който да му оказва натиск, той не визирал. В периода, в който водил дела само два пъти са се виждали. Мисли, че му е оказан служебен натиск от служебното ръководство на Областната дирекция. Не може да каже конкретно име. Свидетелят има висше образование, учил е право. Минимум 7-8 месеца преди заявлението е продължило това.

Свидетелката М. П. – съпруга споделя, че съпругът ѝ не е този, който бил преди това да се случи. Месеци преди да се случи виждала промяна в него и си задавала въпроси, на които не можела да си отговори, защото и той не давал категоричен отговор, какво се случва, бил притеснен, затворен, станал сприхав, докачлив, за най-малкото нещо, държал се нетипично, повишавал тон, карал се на децата. Преди били в прекрасни взаимоотношения, но след като се случили тези неща се появило напрежение и скандали, които са нетипични за тях. В социален план също имало промяна. Той се затворил в себе си и не искал да контактува почти с никой. Финансово не се чувствал добре, тъй като не получавал заплатата, която е получавал, разчитал на по-ограничен доход. Получили се и здравословни проблеми. Започнал на моменти да вдига кръвно.

По искане на ответната страна са разпитани свидетелите И. А. Т. – колега на ищеца и Г. Г. Г. – директор на ОДМВР - С. по времето, когато е подадена молбата за напускане. Свидетелят Г. няма спомен защо е бил освободен от длъжност Б. П.. Заявява, че не му е оказвал натиск за напускане, имали са професионални отношения, той му е бил пряк началник и всеки работен ден е викал началниците на сектори и началниците на отдели на доклад. Не е останал с впечатление П. да е бил напрегнат или разтревожен.

И. Т. не си спомня П. да му е споделял, че е бил напрегнат, той работил в друга сграда, контактите им са били епизодични. Ако не бърка П. работил в „Охранителна“, свидетелят е бил

началник груп „Престъпления против собствеността“ в „Криминална полиция“. През 2017г. са говорили с ищеца на чисто житейски теми, взаимоотношенията им били предимно служебни, на добри познати. Не е споделял, че е напрегнат, защото не е такъв типаж, но определено не му било комфортно, защото материята му била чужда и не я разбирал.

От правна страна съдът намира следното:

В частта за имуществената претенция производството е прекратено, поради оттегляне на иска и е останала за разглеждане само исковата претенция за неимуществени вреди. Направеното възражение за изтекла погасителна давност от ответника е неоснователно, тъй като давността тече от датата на отмяна на незаконосъобразната заповед с окончателния съдебен акт – 01.01.2021г. и към датата на исковата молба, заведена на 16.01.2025г. не е изтекла.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. Следователно за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ.

В случая, по делото е установена първата предпоставка - незаконосъобразен административен акт - отменено по жалба на ищеца заповед за прекратяване на служебното му правоотношение по негово заявление, което впоследствие е оттеглил.

Относно настъпилите вреди са ангажирани само устни доказателства – разпитани са свидетелите Р. и П., които дават подробно описаните по-горе сведения за преживените отрицателни емоции, болки и страдания от ищеца във връзка с неговото уволнение – преди и след издаване на незаконосъобразната заповед. Безспорно е налице и причинно – следствена връзка между незаконосъобразния акт и претендираните неимуществени вреди. За претърпените болки и страдания са ангажирани свидетелски показания, които съдът цени, но с оглед и факта, че свидетелката е съпруга на ищеца, а свидетелят е негов приятел, следователно поради близките си отношения с ищеца те се явяват заинтересовани от изхода на спора.

Съдът намира за недоказани претърпените вреди в твърдения размер - претендира се обезщетение от 4 000лева за претърпени неимуществени вреди, причинени на Б. Г. П. за периода от 11.12.2017г. до 01.02.2021г., в резултат на отменената като незаконосъобразна Заповед № 8121К-8485/30.11.2017г. на Министъра на вътрешните работи, с която служебното правоотношение на ищеца, като Началник на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна

полиция“ при Областна дирекция на МВР-С. е било прекратено, а впоследствие заповедта е отменена като незаконосъобразна.

На първо място, нормално е психическото страдание, вследствие на уволнението, за което свидетелства съпругата и приятеля на ищеца, тъй като уволненият служител е загубил работата си, която е упражнявал от много години, загубил е сигурен и постоянен доход на държавен служител, който му е бил необходим за издръжка на семейството. Не се доказва обаче уволнението да е в резултат на оказван от ръководството на служителя натиск, тъй като свидетелят Р. споделя единствено своите усещания и нито един конкретен пример за оказан психически натиск или тормоз. Твърди, че П. си подал заявление за напускане, защото не издържал психически на административния натиск, на който го подлагали, но конкретни факти и ситуации, за да може да прецени съда дали е бил налице действително такъв натиск не споделя. Свидетелят не може да каже със сигурност кой е бил ръководител на дирекцията, не може да каже конкретно име кой е оказвал натиск, “но от служебното ръководство“. Освен това, основаниято за търсене на отговорността за вреди по чл.1 от ЗОДОВ не предполага да се установяват вреди, настъпили преди издаване на заповедта, а само такива, които са резултат от незаконосъобразната заповедта за уволнение, т.е. вреди следствие, а не причина за заповедта. Видно от съдебното решение за отмяна на Заповед № 8121К-8485/30.11.2017г. на Министъра на вътрешните работи, служителят първоначално сам е подал заявление за напускане, а след това си го е оттеглил. Причините за оттеглянето не са предмет на обсъждане в настоящото производство, но независимо какви са, като резултат, заповедта е била отменена като незаконосъобразна от съда. Така, в решаващите мотиви на Решение №10006/21.07.2020г. на ВАС е прието, че към датата на издаването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение не е било налице валидно изявление за прекратяване на служебното правоотношение от държавния служител по негово собствено желание. Поради това, непоследователното поведение на служителя, при преценка на размера на обезщетението за неимуществени вреди следва да се разглежда в светлината на чл.5, ал.2 от ЗОДОВ: Когато пострадалият виновен е допринесъл за увреждането, обезщетението се намалява. Твърдените репутационни щети, свързани с вида, характера и статута на длъжността, която е заемал, тъй като случаят бил разгласен и в част от колегите му се създавало впечатлението, че „ищецът е бил „притиснат“ да напусне МВР по неясни причини“ не се установяват, тъй като самият П., видно от показанията на разпитания негов колега Р. се е оплаквал и е създавал съответното впечатление сред колегите си, че го притискат, без да заяви открито кой или какво в действителност го е принудило да подаде заявление за напускане, както твърди в настоящата искова молба. В личен план, съдът приема, че отстраняването му от служба се е отразило негативно на семейните му взаимоотношения, тъй като нормално при тази ситуация е да се е чувствал потиснат, угнетен и засрамен, че не може да допринася за издръжката на семейството си, да не желае да излиза и да общува с приятели. Последното се потвърждава от показанията на съпругата му. Делата по отмяната на заповедта за уволнение са продължили доста дълъг период от време – заповедта е издадена на 30.11.2017г. и окончателно е отменена с второ решение на петчленен състав на ВАС от 01.02.2021г., като независимо от правото на обезщетения по чл.237, ал.1 от ЗМВР, за този период следва да му се присъди парично обезщетение за претърпените неимуществени вреди – негативни емоции и депресивни състояния, следствия от уволнението, които съдът при прилагане на чл.5, ал.2 от ЗОДОВ и по правилата на справедливостта определя на 2000лв. Претендират се законни лихви от 01.02.2021г. – когато увреждането е прекратено и е настъпило правното основание за търсене на настоящото обезщетение до окончателното изплащане на сумата, които лихви също следва да се присъдят върху сумата на главницата.

При този изход на спора и при съобразяване на нормата на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, претенцията на ищеца за присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение е частично основателна. Претендират се разноски в размер общо на 510 лв. - заплатена държавна такса и адвокатски хонорар, съгласно списък по чл. 80 от ГПК. Пропорционално на уважената част от исковата претенция следва да се присъдят разноски на ищеца в размер на 255 /двеста петдесет и пет/ лева.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 11-ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ да заплати на Б. Г. П., ЕГН [ЕГН] сумата от 2 000 /две хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени му за периода от 11.12.2017г. до 01.02.2021г., в резултат на отменена като незаконосъобразна Заповед № 8121К-8485/30.11.2017г. на Министъра на вътрешните работи, с която служебното му правоотношение като Началник на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на МВР-С. е било прекратено, ведно със законната лихва, считано от 01.02.2021г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ да заплати на Б. Г. П., ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 255 /двеста петдесет и пет/ лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: